

A man with a dark cowboy hat and a woman with long blonde hair are the central figures. The man is shirtless, showing his muscular torso, and is holding the brim of his hat. The woman is seen from the back, her long blonde hair cascading down. The background is a warm, golden-brown color.

ZACH CHRANENA

Rea Fortune

Zachráněná

Rea Fortune

Brno 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
webové stránky: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
emailem: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 89. a 1. elektronickou publikaci v edici
SOLIS, první české vydání.

Autor © Rea Fortune
Obálka a grafika © JPolc
Slovenská redakce a korektura: Natália Ivinová
Překlad: Lucie Procházková
Závěrečná korektura: Tomáš Rejc
Konečná úprava: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její
část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis
ISBN:
978-80-53064-34-7 (Epub)
978-80-53064-35-4 PDF

Anotace

Savannah Smithová měla všechno. Slávu, peníze, kariéru modelky – dokud jí jedna nehoda nevzala to, čeho si na sobě cenila nejvíce – krásu. Se zjizvenou tváří a zlomenou duší opouští lesk velkoměsta a přichází k otci do malého, ospalého městečka uprostřed kukuřičných polí.

Savannah nenávidí všechno a všechny kolem sebe. Svého otce, svou sestru, svůj odraz v zrcadle. Utopená v trpkosti a sebelítosti poznává Rena Walkera, mladého automechanika s úsměvem, z něhož by roztála nejedna ženská duše. Ren se nenechá odradit jedovatým jazykem mladé modelky a ukáže jí, že její hodnota nezávisí ani na zrcadle, ani na názoru ostatních, především její despotické matky.

Dokáže se Savannah postavit za sebe a najít lásku – nejen k Renovi, ale především k sobě samé?

Horký romantický příběh o znovuoobjevení sebehodnoty, síle sebepřijetí a o tom, že někdy musíte ztratit vše, abyste našli to, na čem opravdu záleží.

Prolog

Savannah

New York

„Savannah, byla jsi úžasná. Ú-Ž-A-S-N-Á!“

S unaveným výdechem jsem se posadila na židli u velkého okna s výhledem na rušnou newyorskou ulici a usmála jsem se na Antonia, svého kadeřníka. Stál rovnou přede mnou a přehrabával mi natočené vlasy.

„Tato kampaň bude bomba. Tím jsem si jistý,“ nadšeně prohlášoval. „S tebou se ten parfém bude prodávat sám.“

„Díky, Tony,“ mrkla jsem na něj a přehodila jsem si dlouhé světlé vlasy přes rameno. „Mohl bys mi prosím něco udělat s těmi kadeřemi? Minule jsem měla problém je rozčesat. Zřejmě jsi mi tam dal příliš mnoho laku a tužidla.“

„Samozřejmě, *bella*,“ odvětil svým typickým rázným italským stylem a hned se pustil do rozčesávání hustých kudrlin. Mezitím jsem vzala do ruky svůj mobil a prohlédla jsem si zprávy, které mi během focení přišly.

Máma: Už jsi skončila? Kdy bude ta kampaň hotová?

Vincent: Až skončíš, zavolej mi.

Máma: Haloo, Savannah! Ozvi se mi hned, až budeš mít po focení.

Vincent: Dnes večer to nestíhám, musím zůstat déle v práci.

Povzdechla jsem si a na všechny zprávy jsem netrpělivě a zároveň unaveně odpověděla. Pak jsem mobil odložila na nízký stolek k množství kosmetických přípravků a zavřela jsem oči, když mi maskérka začala smývat nátosy make-upu.

Jednalo se o jedinou chvíli relaxu během rušného dne, kterou jsem si mohla dovolit. Běhala jsem z focení na focení nebo z přehlídky na přehlídku. Neustále jsem byla v jednom velkém spěchu a mnohokrát jsem se nestihla ani pořádně najíst.

Nevadilo mi to, protože jako modelka jsem si musela hlídat štíhlou linii a dbát, abych nepřibrala *ani jen deko*.

Tohle byla slova mé matky.

V jejím světě existovala jen dokonalost, kterou vyžadovala od každého ve svém okolí. Nešlo, aby ráno vstala z postele a nenašla si make-up. Každý její vlas byl na svém místě, šaty nosila ušité na míru, pravidelně si chodívala vyhlazovat vrásky.

Když jsem byla menší, cítila jsem se jako její panenka. Oblékala mě, jak chtěla, tahala mě z castingu na casting a vychvalovala se před přáteli, když jsem nějaký vyhrála. Často jsem ji sledovala, jak stála u zrcadla a pozorovala svůj odraz, procházela si prsty kolem očí nebo úst. Vždy mi říkala, že vzhled byla nejsilnější karta, se kterou mohla žena v dnešním světě hrát.

Souhlasila jsem s ní.

Pohybovala jsem se v módním průmyslu už tak dlouho, že jsem již znala i jeho odvrácenou stranu. Stačilo, aby modelka přibrala jedno deko nebo se jí začaly tvořit jemné vrásky kolem očí a už skončila na ulici. Svět byl plný krásných dívek, které čekaly na svou příležitost. Nebyl zde prostor k nedokonalosti.

Muži, stojící za velkými modelingovými agenturami, chtěli jen to nejlepší zboží. Mladá, svěží a krásná modelka dokázala prodat cokoli, od zubní pasty po značkovou kabelku.

Mnohokrát jsem se vracela domů v pozdních nočních hodinách, kdy jsem na jídlo ani nepomyslela a vyčerpaně jsem padla do postele.

Takže nynější chvílka relaxu byla pro mě opravdu velmi vzácná.

„Máš tak krásnou pleť,“ promluvila Melody a usmála se na mě, když jsem otevřela odmalované oči. „Miluji tvé pihy.“

„Poděkuj mému otci,“ odpověděla jsem s pokrčením ramen. „To jsou jeho geny.“

„No, kdyby tu byl, možná bych mu i poděkovala. Mám slabost na pihy.“

„Přemýšlím, že bych si je nechala odstranit,“ poznamenala jsem opatrně a sledovala jsem, jak se jí na tváři objevil nesouhlas.

„A to proč? Neblázni. Jsou rozkošné.“

„Mám takový pocit, že bych lépe vypadala bez nich,“ trvala jsem na svém, vzpomínajíc si na mámu. Neustále mi přizvukovala, abych si je nechala odstranit. Prý jsou poslední překážkou k dokonalosti. A čím víc jsem na sebe hleděla v zrcadle, tím víc jsem ten názor začínala sdílet i já.

Možná by nebylo špatné mít čistou plet' bez pih. Drobné, světle hnědé tečky mi pokrývaly nejen nos, ale také pokožku pod očima. Proto jsem se snažila trávit co nejméně času na slunci, aby mi ještě víc nevyskočily.

„Podle mně by ses neměla unáhlit,“ odpověděla Melody nakonec a nanasla mi na obličej hydratační krém. „Začínáš mít kruhy pod očima. Jdi se pořádně vyspat.“

„Nemůžu. Ještě chci jít běhat,“ namítla jsem s pohledem upřeným na hodinky na svém zápěstí. Teprve osm hodin večer. V New Yorku to znamenalo, že byl ještě klasický pracovní den. Toto město nikdy nespí a nemínila jsem ani já.

„Měla bys zpomalit,“ zamumlala Melody nesouhlasně a odstoupila, když se přede mnou objevil Antonio.

„*Bella*, potřebuji, abys se mnou přešla do koupelny. Umyji ti vlasy a dám ti na ně ošetřující balzám. Potom budou hebké jako z hedvábí.“

Vděčně jsem se na něj usmála. „Jsi můj anděl, Tony. Bez tebe by mi všechny vlasy dávno vypadaly.“

Antonio mávl rukama a teatrálně se ušklíbl. „Poděkuj mi tak, že mi seženeš nějakého sexy kovboje.“ Pak pohlédl na Melody a s ďábelským úsměvem dodal: „Mám slabost pro kovboje. Ty klobouky, džiny obtažené přes zadky, laso...“

„No, já mám raději upravené muže, co nesmrdí hnojem a netrčí jim sláma z bot,“ podotkla otráveně a obrátila se nám zády. Začala uklízet kosmetické přípravky spolu s make-upem do své velké, kosmetické tašky.

„Mám stejný názor,“ prohlásila jsem, vstala ze židle a zamířila za Antoniem do malé koupelny. Poté, co mi umyl vlasy a vetřel mi do nich ošetřující balzám, jsem si je sepnula na vrch hlavy a vrátila jsem se do velkého apartmánu.

Všichni se pomalu balili.

„Už půjdu,“ zamávala jsem směrem k Jasmině, majitelce modelingové agentury a přehodila jsem si tašku přes rameno. „Zítra ráno se zastavím v kanceláři.“

Jasmine na mě upřela mandlové oči a věnovala mi exotický úsměv, který jsem na ní vždy nesmírně obdivovala.

Proč jsem já nevypadala tak úchvatně jako ona? Měla jsem obyčejné blond vlasy a zelené oči. V modelingové branži prarazily především ty modelky, které něčím vynikaly.

Takové, jako Jasmine.

„Samozřejmě, Savannah. A vyspi se. Unavenou modelku s kruhy pod očima nikdo nechce. Nezapomeň, že dalších deset čeká, aby zaujaly tvé místo.“

Její slova zněla jako varování a zasáhla mě na pravém místě. Měla jsem pocit, jako bych slyšela svoji mámu. Horlivě jsem přikývla a pevněji jsem sevřela rukojeť tašky, až mě zabolely klouby.

„Dobře. Dám si na to pozor.“

„Příští týden začínají castingy pro *Victoria's Secret*. Máš velkou šanci se tam dostat, tak to nesmíš teď pokazit. Taková kampaň by tě dostala mezi elitu.“

Celým tělem mi proběhlo radostné vzrušení.

„Samozřejmě. Udělám pro to všechno.“

Jen přikývla a bez pozdravu se ke mně otočila zády. Sehnula se k notebooku, do kterého fotograf nahazoval mé fotky, jež si začala prohlížet. Zatoužila jsem ještě chvíli zůstat a podívat se na ně, ale pak jsem si vzpomněla, že mám ještě nějaké plány. Zamrzelo mě, že mi Vincent dnešní večer zrušil, tak si alespoň při běhu vyčistím myšlenky.

Měla by ses pořádně vyspat, ne jít běhat, promluvil můj vnitřní hlas. Rychle jsem ho umlčela.

Rozloučila jsem se s ostatními a lesklým výtahem jsem se svezla na přízemí drahého hotelu, ve kterém jsme fotili. Jakmile jsem vyšla ven na rušnou ulici, ovanul mě teplý vzduch pozdního dubna.

Jelikož přicházelo léto, stmívalo se pozdě a venku bylo stále příjemně vidět. Kolem mě proudily davy lidí, každý někam neustále spěchal nebo naopak turisté, kteří vkuse zastavovali a překázeli v cestě.

Já jsem se řadila do té první skupiny, protože v New Yorku jsem žila už dva roky a tím pádem jsem se považovala za Newyorčanku. Jen první měsíc jsem všude zastavovala a všechno obdivovala, tak jako turisté kolem mě nebo proto, že jsem se ztratila. Teď jsem už na to byla zvyklá a spíš jsem zápasila s časem, abych se dostala všude včas.

Dnes večer byl provoz neobvykle hustý.

Jak jsem kráčela po široké ulici, ucítila jsem vibrování telefonu. S tichými nadávkami jsem ho vytáhla – samozřejmě byl až na samém dně tašky – a převrátila jsem oči, když jsem na displeji spatřila máminu fotku. Dala jsem si do uší sluchátka a mobil jsem strčila do kapsy džín.

„Ahoj, mami,“ pozdravila jsem ji ne zrovna vlídně a prošla jsem přes přechod pro chodce. „Akorát jsem ti šla volat.“

„Dobře vím, že jsi mi nešla volat. Úplně na mě kašleš, Savannah,“ odpověděla rozzlobeným tónem, který jsem u ní slyšela opravdu často. „Kde jsi?“

„Jdu na metro a domů.“ S podrážděným výrazem jsem se vyhlala turistům, kteří zůstali uprostřed chodníku a začali si fotit selfie. „Ty jsi doma?“

„Čekám na Olivera. Jedeme na večeri do Hiltonu s jeho obchodními partnery.“

Oliver byl mámin druhý manžel. Mého otce opustila, když jsem nastoupila na střední školu a krátce nato se znovu provdala. Přestěhovala se do New Yorku a já za ní po skončení střední školy přišla. Otec prodal náš rodný dům ve Washingtonu D.C. a odstěhoval se do domu svých rodičů, do malého města někde v Iowě. Spolu s ním odešla i moje mladší sestra Hannah, kterou jsem neviděla od doby, co jsem přijela do New Yorku. Vlastně, ani otce.

A abych byla upřímná, vůbec mi nechyběli. Byli jsme úplně z jiného těsta.

S Hannah jsem neměla vůbec nic společného, možná jen DNA. Vzpomínala jsem si na ni jako na věčně ukřižované, rozmazlené dítě s buclatými líci a nevýraznými, hnědými vlasy. Vždy za mnou chodila a otravovala mě, když byli naši rodiče ještě spolu. Ale v momentě, jak se naše cesty rozešly, napsaly jsme si jen o svátcích a tím to haslo.

No a můj táta? Nedokázala jsem pochopit ani přijmout jeho touhu vrátit se do Iowy. Panebože, kdo by se už jen dobrovolně přestěhoval do Iowy? Krajina nekonečných kukuřičných polí... a dalších kukuřičných polí. Představte si, že sedíte hodiny v autě, jen aby vás přivítalo – *překvapení!* – další kukuřičné pole.

Ne, to nebylo nic pro mě. To byl úplně jiný svět, který jsem chtěla nechat za zavřenými dveřmi. Otec a Hannah se tak rozhodli, fajn, byla to jejich volba. Já jsem byla spokojená v New Yorku. Nikdy bych ho dobrovolně nevyměnila za místo, kde zkapal pes, kde se mouchy otáčely, kde prostě neexistoval vzruch ani tolik příležitostí.

Pokud jsem si dobře vzpomínala, otec Iowu miloval. Přece jen, vyrostl tam, chápala jsem to. I mně občas chybělo D.C. Otce to vždy více táhlo k venkovu než k velkoměstu. Když jsem se na to teď tak zpětně podívala, zřejmě nikdy nebyl v D.C. šťastný.

Nerozuměla jsem, jak mě mohl takový muž zplodit.

Byla jsem opravdu jeho?

Kromě pih jsem po něm nezdědila vůbec nic.

„Pak ho pozdrav,“ odpověděla jsem automaticky a přidala jsem do kroku, abych se co nejdříve dostala z toho davu lidí. Zastávka metra byla nedaleko, ještě dva přechody a budu tam. Nemohla jsem se dočkat, až si sednu – pokud budu mít štěstí – a trochu chytím dech.

Ještě jsem chtěla jít běhat!

„Slečno, opatrně!“ vykřikl muž po mém boku, když jsem chtěla vběhnout na přechod a popadl mě za rameno. Zastavil mě na poslední chvíli. Těsně přede mnou profrčel žlutý taxík s nervózním troubením.

„Savannah?“ ozvala se máma v mobilu. „Jsi tam?“

„Ano,“ odpověděla jsem do telefonu, vděčně jsem se usmála na muže, který mě právě zachránil, a počkala jsem, až na přechodu naskočí zelená a budu moci bezpečně projít.

„Přemýšlela jsi už nad tím odstraněním pih? Myslím, že bys to měla udělat. Pihy se teď nenosí.“

Přešla jsem na druhou stranu, napravila jsem si tašku přes rameno a přidala na kroku, abych stihla metro. Zbýval mi už jen jeden přechod.

„Vím. Říkala jsi mi to už minule... Dohodneš mi tedy termín u svého plastického chirurga?“

„Hned mu zavolám,“ vychrlila nadšeně, ale vzápětí si odfrkla. „Ať se té ohavnosti po otci zbavíš co nejdříve.“

Její slova mě zabořila.

Ohavnosti.

Ne že bych se cítila ošklivá, to ne. Ale spíš mě zranilo, jak se vyjadřovala o otci. Navzdory tomu, co se mezi nimi stalo a že se přestěhoval do příšerného zapadákov, pořád to byl můj otec. A přestože jsme neměli dobrý vztah, milovala jsem ho a jeho geny byly i mé.

Proto mě maminy řeči rozzlobily.

„Fajn,“ odsekla jsem a bez přemýšlení jsem vešla na přechod. „Nechceš, abych si nechala změnit i DNA, abych se na něj už vůbec nepodobala?“

„Savannah, nebud’...“

Její slova zanikla ve výkřiku, který jsem za sebou zaslechla. Vůbec jsem si nevšimla, že auta na křižovatce ještě nezastavila, dokud mě neoslepilo světlo. Zastavila jsem, ale už bylo pozdě.

Ucítla jsem náraz.

Tělem mi proletěla bolest, jakou jsem dosud nikdy nezažila, a pravou stranu obličeje, jako by pohltily plameny. Přes bolestivý opar ke mně dolehlo skřípání brzd a výkřiky.

Než jsem si stihla pořádně uvědomit, co se stalo, všude kolem mě se rozhostilo ticho a tma.

Když jsem se opět probírala, ležela jsem na něčem měkkém a všude kolem mě se skláněly postavy v tmavě modrých uniformách s reflexními prvky. Jedna z nich, byla to žena, promlouvala ke mně, ale nerozuměla jsem jí ani slovo. Celé tělo mě bolelo, jako by mě přejel parní válec a moje tvář... ach Bože, moje tvář!

Na jedno oko jsem neviděla. Přes celou polovinu obličeje jsem měla nataženo něco, co připomínalo obvaz. Hlava mi třestila, pohled se mi zamlžoval a znovu rozostřoval. Hlasy, které ke mně přicházely, byly nesrozumitelné.

Bože, proč to tak bolelo?

Co se mi stalo?

Žena v tmavě modré uniformě mi opět něco řekla, ale nerozuměla jsem. Lože se se mnou nadzvedlo a já jsem si teprve tehdy uvědomila, že neležím na posteli, ale na nosítkách. Z levé loketní jamky mi vycházela hadička, kolem mých nohou utáhli popruhy. Někdo mi přidržoval obvaz na tváři a nosítka se se mnou pohnuly.

Všimla jsem si ulici přeplněnou lidmi. Všichni se tvářili vydešeně, někteří si zakrývali ústa dlaněmi. V tom chaosu jsem koutkem oka spatřila auto s rozbitým předním sklem. Střepiny se táhly kolem auta a světla pouličních lamp se v nich jemně třpytila.

Co se stalo?

Snažila jsem se vzpomenout, ale hlava mě tak příšerně bolela! Naložili mě do sanitky, doktoři za mnou chvatně vyskočili dovnitř a žena, která mi předtím něco říkala, se ke mně opět obrátila. Její hlas zněl uklidňujícím dojmem.

Dívala jsem se na ni, vydešená a ubolená. Věděla jsem, že se stalo něco vážného.

Je to konec mé modelingové kariéry?

Zdálo se mi, jako by mě něco bodlo do druhé ruky a doktorčina tvář se rozmazala. Než jsem si to stihla vůbec uvědomit, opět mě pohltila milosrdná, bezbolestná tma a všechny zvuky utichly.

Kapitola 1

Cedar Falls, Iowa

Savannah

„Savannah?“

Ani jsem se neobtěžovala obrátit hlavu, když jsem zaslechla otcův hlas. Opírala jsem si bradu o kolena a nepřestávala jsem hledět na malé děti hrající si na ulici kousek od domu. Koutkem oka jsem si všimla, jak si otec přisedl ke mně na dřevěnou verandu a opřel si lokty o rozkročená kolena. Cítila jsem na sobě jeho pohled, ale odmítala jsem na něj podívat.

Nesnesla jsem tu lítost, kterou jsem pokaždé viděla v jeho očích.

„Jdeme s Hannah na hamburger. Nechceš jít s námi?“

„Ne,“ odpověděla jsem ledově, aniž bych spustila zrak z chlapců, kteří hráli hokej. Ulice byla velmi klidná, auta tudy projížděla jen velmi zřídka, takže se nemuseli bát, že se jim něco stane.

Ne, jak mně.

„Celé týdny jsi zavřená v tomto domě a nikam nechodíš. Měla by ses jít vyvětrat. Změna prostředí ti prospěje, uvidíš.“

„Sedím na verandě a dýchám čerstvý vzduch. Myslím, že se větrám dostatečně,“ odsekla jsem uštěpačně a zvedla ruku k pravému líci, zahalenému dlouhými vlasy. Napravila jsem si prameny tak, aby mi zakrývaly celé tváře, a pak jsem se koutkem oka podívala na otce, jestli mi náhodou necivěl na jizvu.

„Měla bys jít mezi lidi,“ trval na svém a naklonil hlavu na stranu. „Prospěje ti to.“

„Prospěje mi jen to, když mi dáte pokoj,“ zavrčela jsem nepřátelsky, doufajíc, že ho svým chováním odradím a odejde.

Otec si povzdechl a spustil ramena. Tehdy jsem se na něj konečně pořádně podívala a přimhouřila oči, věnujíc mu jeden z mých protivných pohledů. Smutně na mě hleděl, pak přikývl a postavil se.

Na verandě se objevila Hannah.

„Tak co, ségra, jdeš s námi?“ zeptala se mě vesele a založila si ruce v bok. „Nebo se budeš stále schovávat a utápět se v sebelítosti?“ Slabý vítr jí zacuchal nevýrazné, světle hnědé vlasy a pohrával si lemem jejích krátkých, letních šatů.

„Dej mi pokoj,“ vyzvala jsem ji ostře, skrytá za vlasy. „Nestojím o nějaký *trapný* hamburger v *trapném* bistru, v *trapném* městě někde uprostřed Iowy.“

Hannah převrátila oči a znechuceně zkřivila ústa. „Och, zapoměla jsem, že tohle místo pro tebe není příliš *nóbl*.“

„Jsi *trapná*,“ zasyčela jsem na ni a rázně jsem se postavila. „Jdu do svého pokoje.“

Otec nic neřekl.

„Jen si jdi,“ utrousila Hannah a vzápětí sarkasticky dodala: „Jdi se tam skrývat a litovat.“

Ignorovala jsem ji. Vrátila jsem se do domu a vyběhla jsem po schodech do svého pokoje, který pro mě otec vyčlenil, a zabouchla jsem za sebou dveře. Lehla jsem si na postel a zahleděla jsem se na strop, na líně se točící ventilátor. Přes otevřené okno dovnitř proudil horký, letní vzduch. Povíval květinovými záclonami a naplňoval pokoj vůní, která mi bolestivě připomínala, že už nejsem v New Yorku.

Do očí se mi začaly drát horké slzy.

Nenáviděla jsem Iowu.

Nenáviděla jsem Cedar Falls.

Chyběl mi New York a toto místo mi způsobovalo depresi. Otec a Hannah mi lezli na nervy a nemohla jsem se dočkat, až se vrátím do New Yorku. Doufala jsem, že to bude co nejdříve, ale všechno záviselo na tom, jak se mi doléčí zranění.

Prokletá jizva.

Sotva jsem vydržela pohled do zrcadla. Pokaždé mi před očima proběhla ta nehoda, která mi od základů změnila život. Když jsem se probírala v nemocnici, máma seděla u mě a s kamennou tváří mi oznámila, že léčbu budu muset absolvovat u otce v Iowě. Navzdory mým protestům a prosbám zvedla telefon, zavolala mému otci a všechno vyřídila, aniž bych vůbec souhlasila.

A tak jsem se tady ocitla.

V Iowě.

Na místě, kde bych nikdy nechtěla dobrovolně skončit.

S hlasitým odfrknutím jsem se převrátila na břicho a natáhla jsem se pro mobil, odložený na nočním stolku. Chtěla jsem slyšet milující hlas. Rychle jsem otevřela kontakty a zavolala jsem Vincentovi.

Zvedl mi to na páte zvonění a nezněl vůbec tak nadšeně, jak jsem doufala.

„Co se děje?“

Nenechala jsem se odradit jeho tónem a zakvílila jsem: „Umírám tady. A chybíš mi.“

Zdálo se mi, jako by se v jeho hlase zjevila podrážděná netrpělivost. „Jsem v práci, Savannah. Nemám čas si s tebou povídat.“

Frustrovaně jsem si povzdechla, ignorujíc to, jakým tónem si se mnou povídal. „Nechceš za mnou přijet? Jsem tady už tři týdny a ty ses ani jednou nepřišel podívat. Dokonce ani v nemocnici jsi za mnou nebyl.“

Na krátký okamžik nastalo ticho. „Byl jsem za tebou, když jsi spala.“

„Takže jsi tu jizvu viděl,“ zašeptala jsem a okamžitě se chytla za pravou tvář, skrytou pod záplavou vlasů. „Že?“

Opět to nepřijemné, dusivé ticho. „Ano, viděl.“

Něco v jeho hlasu ve mně vzbudilo pichlavý pocit. Tušila jsem, že ho můj hovor otravuje a nebyl vůbec tak milující a podporující, jak jsem doufala. Znenadání se mi sevřelo hrdlo a roztrásl ruce, protože způsob, jakým se mnou komunikoval, se mi vůbec nelíbil.

Chtěla jsem slyšet milá slova, možná nějaké ujištění, že všechno bude v pořádku. V ideálním případě slib, že se brzy uvidíme. Za ty týdny, co jsem strávila zavřená v Iowě, jsem neustále sledovala dění na ulici a doufala, že ho uvidím přicházet.

Ani jednou se neobjevil.

„Takže...“ začala jsem ostýchavě, ale pak se odmlčela. Nevěděla jsem, jak se ho zeptat, jestli mě vůbec ještě chce. Neměla jsem s muži kdovíjaké zkušenosti, ale předpokládala jsem, že pokud někoho chci, najdu si na něj čas, no ne? Obzvlášť tehdy, když to ten druhý nejvíc potřebuje.

V dobrém i ve špatném.

O tom by měla být přece láska.

„Poslyš, ozvu se ti, až budu mít čas,“ odvětil netrpělivě. Zasllechla jsem v pozadí nějaký ženský smích a následně Vincent položil. Bez pozdravu. Bez nějakých něžností. Jednoduše položil a dal mi tak najevo, co si o našem vztahu myslel.

Stejně i o mně.

Odhodila jsem mobil a převrátila se na záda, cítíc, jak se mi do očí derou další slzy. Nechala jsem jim volný průběh a vyplakala se do polštáře.

Vincentovo chování mi zlomilo srdce a šokovalo mě. Opravdu jsem to nečekala. Když jsem ležela v nemocnici, každou minutu jsem čekala, kdy za mnou přijde. Ale ani jednou se neobjevil. Tedy, jen ten jeden jediný, kdy jsem spala a tím pádem o tom nevěděla. Nicméně, nebyl tam pro mě, když jsem ho nejvíc potřebovala, a já s jistotou věděla proč.

Kvůli té prokleté jizvě.

Vstala jsem z postele a zamířila k malé skřínce, odkud jsem vytáhla kulaté zrcadlo. S roztřesenou rukou jsem ho před sebou natáhla a podívala se na svůj odraz. Ignorovala jsem střapaté, světlé vlasy padající na záda, stejně tak uplakané zelené oči. Mou pozornost okamžitě upoutala šeredná jizva, táhnoucí se od vnějšího koutku oka přes celé tváře až po bradu.

Dvacet štychů. Tolik si ta prokletá rána vyžadovala. Hojila se pomalu, na dotek byla extrémně citlivá a svítila mi na líci tak, jako by mi ji někdo natřel zářivě červenou barvou.

Vypadala jsem příšerně.

Odporně.

Přímo ohavně.

Upřímně, ani bych se nedivila, kdyby mě Vincent pustil k vodě. Máma se mě raději zbavila a poslala mě za tátou, aby se na mě nemusela dívat, než budu moct jít na zákrok.

Všechno kvůli té otřesné jizvě, kterou mi způsobila ta prokletá nehoda.

Kdybych se tehdy ohlédla na všechny strany, než jsem vešla na ten přechod...

Kdyby ten řidič netelefonoval a více by se věnoval řízení...

Kdyby...

„Do řiti,“ zašeptala jsem zuřivě a rychle schovala zrcadlo zpátky do skříňky, abych se na sebe nemusela víc dívat. Odolala jsem nutkání hodit ho o stěnu, abych si ulevila od zlosti. Zastavila mě moje pověřčivost. Nechtěla jsem si přivolat sedm let neštěstí. Stačilo mi, že se mi zohavila tvář a nad celým mým životem visel otazník.

Netušila jsem totiž, jestli se budu moci vrátit k modelingu a pokračovat tak ve své slibně rozjeté kariéře.

Kdo by chtěl zjizvenou modelku?

Pochybovala jsem, že by se našel někdo tak šílený, takže budu muset jít na plastiku. A to nebyla otázka jednoho dne. Doktor mi zatím žádnou plastiku nedoporučoval s tím, že se mi musí jizva nejprve zahojit. Podle jeho slov se budu moci dostavit na zákrok nejdříve tři měsíce po nehodě.

Co ale budu dělat do té doby? Kvůli modelingu jsem nenastoupila na vysokou školu. Dokonce i střední školu jsem kvůli modelingu dost flákala a prošla jsem jen díky nesmírnému štěstí... nebo spíše Oliverově tučné peněžence. Jednoduše, celý život závisel na modelingu a neuměla jsem si představit, co bych dělala, kdybych ho musela pověsit na hřebík.

Vždyť já... nic jiného neumím.

Mé pochmurné myšlenky přerušil zvonek od dveří. Prošla jsem pokojem k oknu. Zpoza záclony jsem vykukla na ulici. Před naším domem stál černý Ford Ranger.

Kdo to mohl být?

Zvonek se ozval znovu. A pak znovu.

Zaťala jsem zuby a seběhla po schodech do příjemně zastíněné chodby. Proběhla jsem lesklou dřevěnou podlahou, zastavila před vchodovými dveřmi a prudce je otevřela. Před nimi stál urostlý, překvapivě pěkný muž, ne o moc starší než já, v zaprášené flanelové košili s vyhrnutými rukávy a umazanou tváří s plnou bílou taškou u nohou a udiveným výrazem.

Zpod obnošené kšiltovky mu vykukovaly krátké hnědé vlasy. Podle stavby těla musel trávit opravdu hodně času ve fitku, protože ty svaly na ramenou by nezískal jen tak. Možná pracoval na nějaké farmě, protože vypadal, jako by právě vylezl ze stáje.

Neupravený, špinavý a možná i zapáchající.

„Co je?“ ozvala jsem se ne zrovna slušně a nepříjemně na něj pohlédla. „Stačí zazvonit jednou, nejsem hluchá.“

Překvapeně zamrkal. Pak si mě pomalu prohlédl a jeho hnědé oči se na okamžik zastavily na mé jizvě. Okamžitě jsem si shrnula vlasy do tváře, zděšená, že by ji mohl zahlédnout a založila jsem si ruce na hrudi v nepřístupném postoji.

„Co tak zíráš?“ osopila jsem se na něj. „Nikdy jsi neviděl jizvu?“

Otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale pak se jeho rty zkrřivily v úšklebku. „Nechtěl jsem civět. Přišel jsem za Davidem.“

Vystrčila jsem spodní ret a nepříjemně se na něj podívala. „Není tady.“

Nadzvedl obočí. „Jsi jeho přítelkyně? Myslel jsem si, že chodí se Zarou.“

„Jsem jeho *dcera*, ty idiote.“

Přimhouřil oči, jako by mi nevěřil. „Myslel jsem si, že má jen Hannah. Tebe jsem tu nikdy neviděl.“

„Také tady dlouho nezůstanu,“ zareagovala jsem jedovatě.

„No, to je jedno.“ „Nevíš, kdy se David vrátí?“

„Nevím. Nestarám se.“

Muž se na mě popuzeně zadíval. Očividně jsem ho svým chováním rozčilovala. No, mohl se postavit do řady.

„Přinesl jsem mu pytel brambor, jak jsme se dohodli. Můžeš to někde uložit?“

Podrážděně jsem si ho přeměřila. „Vypadám, že umím zvednout pytel plný brambor?“

„Ne, to rozhodně nevypadáš. Víš co, nech to tak. Odnesu mu jej do zadu, ať si ho pak schová sám, kam chce.“

Sledovala jsem ho, jak se sklonil a bez sebemenších problémů si přehodil pytel přes rameno, jako by vážil jen několik gramů, a ne celé kilogramy. Bez dalšího slova se ke mně obrátil zády, sešel po schodech a ztratil se za domem.

Nohy se mi samy pohnuly. Seběhla jsem těch pár schodů a bosa jsem vykročila po trávě za ním. Dávala jsem si pozor, aby mi vlasy zakrývaly jizvu, a s rukama založenýma na prsou jsem za ním spěchala.

„Tady nejsi doma, aby ses tu mohl procházet, jak se ti zachce!“

Ohlédl se a jeho tmavé oči mě téměř přibily k zemi, tak byly pronikavé. „Znám se s Davidem celé roky. Určitě mu nebude vadit, když mu je odnesu za dům.“

„Jak ti mám věřit?“ zastala jsem a skepticky jsem se na něj zadívala. „Možná bych měla zavolat policisty.“

Muž položil pytel brambor k dřevěným schodům, které vedly do kuchyně, a obrátil se ke mně. Sledovala jsem ho, jak jsi oprášil velké dlaně o stehna a výraz na jeho tváři ztvrdl.

„Neboj se, už jdu pryč.“

„Ještěže tak,“ utrousila jsem protivně, když kolem mě prošel. Pohledem zabloudil k mým bosým nohám, ale neřekl ani slovo. Vykročila jsem za ním, abych se přesvědčila, že opravdu vypadne.

Skutečně zamířil ke svému autu.

Stála jsem v trávě, s rukama založenýma na prsou, a nepřátelsky jsem ho sledovala, jak nastupuje do auta. Chlapci, kteří hráli hokej, mu rychle ustoupili z cesty a někteří mu dokonce zamávali, když kolem nich prošel.

Idiot.

Typický venkovský nikdo, který nikdy neviděl jizvu a nechutně si mě prohlížel. Netušila jsem, kdo to byl, ale doufala jsem, že ho už nikdy neuvidím. Nepotřebovala jsem, aby si znovu prohlížel mou znetvořenou tvář. Stačilo mi, že jsem se viděla v zrcadle. Opravdu jsem netoužila po pozornosti kohokoli jiného.

Jediné, co jsem chtěla, bylo vrátit se do svého starého života. Chtěla jsem být znovu v New Yorku, žít v krásném Oliverově domě a setkávat se s Vincentem. Chodit na focení či prohlídky a užívat si dokonalého života.

To bylo jediné, co jsem si přála.

Nedokázala jsem... prostě jsem si nedokázala představit jiný život. Modeling a New York, bylo to jediné, co jsem znala. Bylo to bezpečí. Uměla jsem se v tom pohybovat, měla jsem tam své přátele, Vincenta, mámu. Ano, byl to sice náročný život, plný neustálého stresu a obav, zda vyhraju casting, nebo ne, ale... byl to můj život.

Tady v Iowě, se mi opravdu nic nelíbilo. Nebylo to pro mě. Ani ten způsob života, ani lidé, prostě nic. Všechno mi bylo cizí. Cítila jsem se zde jako mimozemšťan, který sem nepatří a nezapadá.

Proto jsem doufala, že se mi jizva co nejdříve vyléčí, a vrátím se do New Yorku. Půjdu na plastickou operaci, spolu s jizvou si dám vygumovat i pihy a opět naskočím do svého starého života.

To byl můj plán.

